

WIKKERIDOE

RITA VEENMAN

Illustraties van Annette Elsen

Wikkeridoe wacht op wind

Het herfstblad tuimelde en danste in de wind. Het was een eikenboomblad, het was van groen bruin geworden. De wind joeg het nog eens de lucht in. En toen dwarrelde het blad op het mos. Nu het helemaal stil lag, zag je dat de zijkanten een beetje omgekruld waren. Het was een beetje dor.

Een ventje niet groter dan een dennenappeltje kwam van achter de eik tevoorschijn. Hij wreef het slaapzand uit zijn oogjes. Hij mompelde in zichzelf: “Al ben ik dan zo laat wakker geworden, ik wil op het herfstfeest komen.”

Hij had een knoestig eikeldopje op zijn hoofd. Hij had lange armen en benen met dunne handen en voetjes. En spitse vingers en tenen.

Hij zag het gevallen blad liggen en bekeek het aan alle kanten. Hij knikte en glimlachte tevreden. En stapte over de gekrulde rand, hij ging midden op het blad zitten. Met sprietige kleine vingers hield hij de roestbruine gegolfde rand van het blad vast en keek verlangend omhoog. Zou de wind komen? Weer sprak hij zich zelf moed in: “Al heb ik me dan verslapen, het gaat me lukken.”

Hoe lang hij daar zo zat weet ik niet, maar daar kwam de herfstwind aan suizen. Het ventje, Wikkeridoe genaamd, hoorde hem komen. Hij lachte van blijdschap. Met een droog getik en geritsel hoorde je de eikels en kastanjes rondom van de bomen vallen. Toen tilde de wind het blad met het mannetje erop omhoog. De herfstwind nam hem mee op zijn tocht door het bos.

Daar ga ik, mee met de wind naar de andere kant van het bos, dacht Wikkeridoe. Ik kan niet te laat op het feest komen. Als het mee zit ben ik in een ommezien waar ik wil zijn. Het bespaart me de reis over heuvels en door de dalen. Ik kom echt

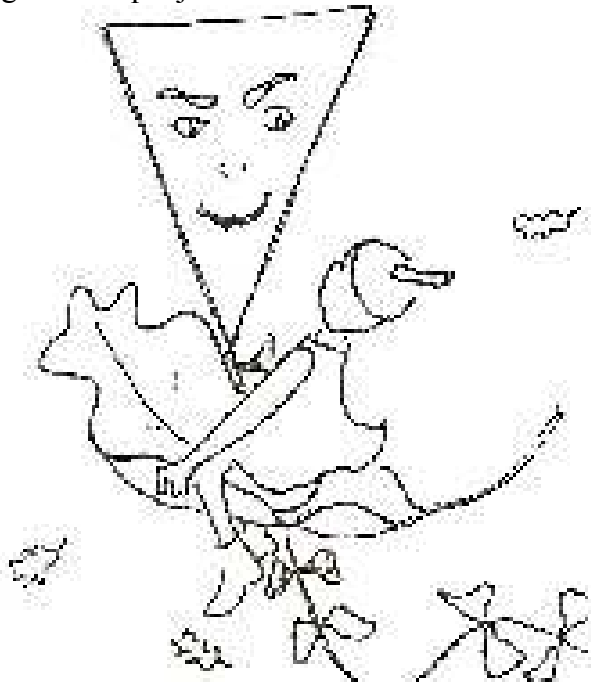

wel op tijd. En er is vanuit de lucht heel veel te zien. “Houd me hoog wind,” riep Wikkeridoe, “doe je best wind!”

Over de toppen van de grove dennen scheerde het blad. Over de uitkijktoren, die midden in het bos stond. De toren stak hoog boven alle bomen uit. En over het kleine stukje heide dat daar paars lag te pronken. Wikkeridoe vond dat het er mooi uit zag van bovenaf.

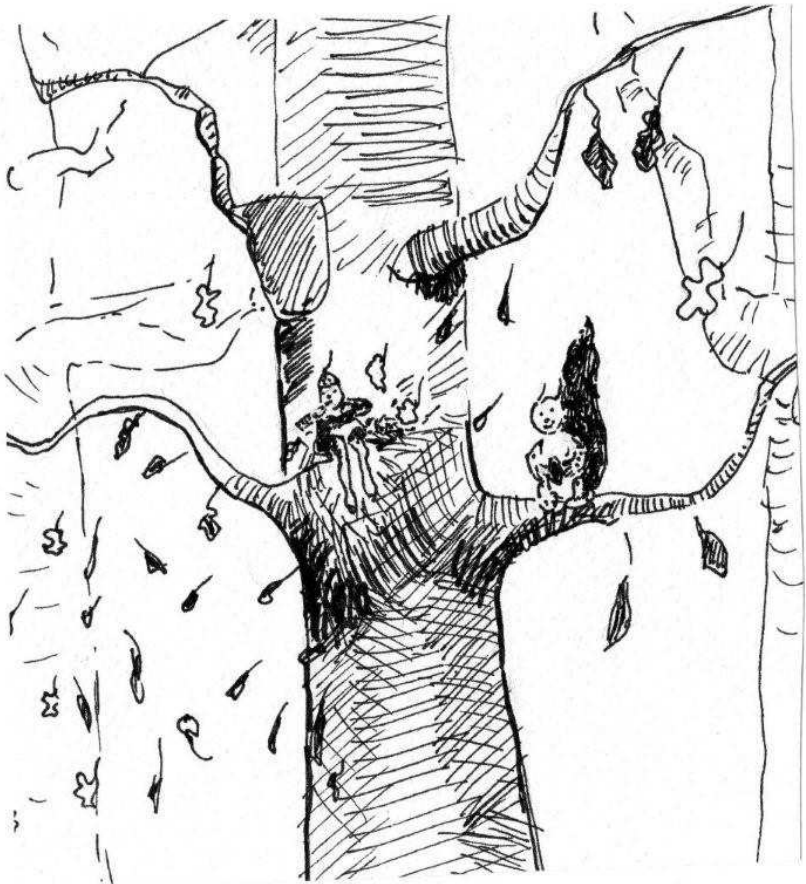
Plotseling dook er naast hem een groot rood ding op. Het keek Wikkeridoe met papieren ogen streng aan. Het had een lachende oranje papieren mond. Wikkeridoe kende het mensending wel. Hij wist dat daar beneden iemand stond, een jongen of een meisje met een touwtje in de hand waaraan hij het mensending liet dansen in de wind. In een opwelling wilde de kleine man aan de gele strikjes staart van het ding trekken. Maar nee, hij kon beter geen kunsten maken, hierboven in de blauwe lucht. Hij wilde niet naar beneden duikelen. De vlieger wipte hoger en hoger. De gele staart flapte vrolijk achter hem aan. En ook Wikkeridoe vloog verder op zijn blad.

Daar zag
Wik-
keridoe
de andere
kant van
het bos
met de
beuken-
bomen
onder
zich ver-
schijnen.
Net nu
liet de

wind het afweten, de wind ging erbij liggen. Zo kwam het dat het blad met Wikkeridoe naar beneden dwarrelde. Om en om sloeg het blad met Wikkeridoe erop, maar hij hield zich stevig vast.

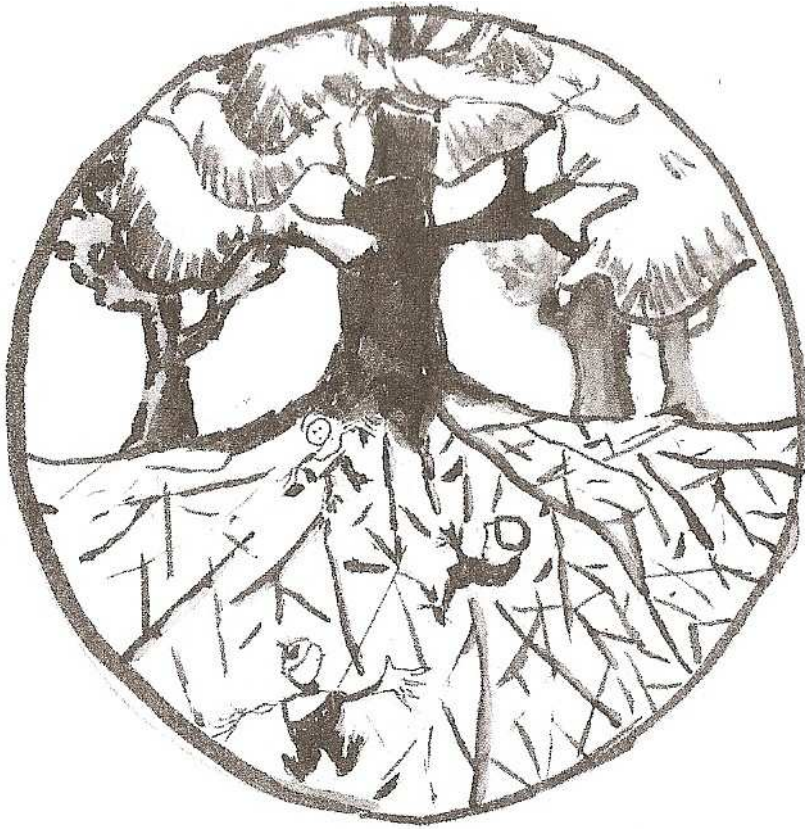
Hij landde in een oude beuk. Precies in het hoekje waar een dikke tak uit de stam kwam bleef het blad liggen. Wikkeridoe stapte op de tak en liet het blad naar beneden vallen. Hij groette de eekhoorn op de tak, die de dwerg verschrikt aankeek. Want dat was Wikkeridoe: een dwerg. Hij gleed langs de stam van de beuk naar beneden en streek met zijn handje over de gladde beuken stam als dank. En zuchtte tevreden: "Ik had me geen

betere landing kunnen wensen.”

Wikkeridoe had reuze trek gekregen. Hij was vanochtend zo snel op pad gegaan, toen hij merkte dat hij zich verslapen had. Zijn ontbijt had hij maar overgeslagen. Nu at hij een beukenoot. Die smaakte goed, hij was zoet en knapperig. Hij dronk een beetje water uit het holletje in de voet van de stam. “Bitter in de mond maakt het hart gezond,” mompelde hij en nam nog enkele slokjes. Daarna trok hij het bos in. Hij ging op weg naar de open plek bij de heuvel midden in het bos.

Het herfstfeest

Nu was Wikkeridoe op de oudste plek van het bos. De hoge bomen waren oeroud, evenals de kleine dwerg zelf. Wikkeridoe kon zich zijn ontstaan niet meer herinneren. Op een dag, lang geleden, was het allemaal begonnen. Het bos was toen nog veel groter, er waren zelfs geen huizen in de buurt van het bos. Wikkeridoe zat ineens onder de wortels van een oude eik. Hij was niet alleen maar samen met veel andere dwergen. Ik kan ze ook gnomen noemen. Dwergen wonen meestal in de bergen en werken daar aan de stenen. De prachtigste edelstenen verschijnen door hun vlijtige werk. Bergen zijn er hier in het bos, waar Wikkeridoe woont, niet. Gnomen houden met hun werk de bomen van het bos gezond en sterk. Dwergen en gnomen zijn beiden slim en klein.

Die eerste dag, nu lang geleden, gingen ze dadelijk aan het werk, Wikkeridoe en de anderen. Ze hielpen elkaar en werden goede vrienden. Ze wilden de boom verzorgen. Ze groeven gangen langs de wortels, waardoor de frisse boslucht de aarde in trok. Ook maakten ze met hun lange spitse vingers de aarde rondom de wortels lekker rul. Ze groeven tot diep in de aarde. Zo werd ervoor gezorgd dat de boom goed wortelde. De eik zocht met zijn wortels het water op, diep in de grond.

Nu hoefde Wikkeridoe even niet aan de wortels te werken. Hij was eens even niet bij zijn oude eik. Het was immers tijd voor het herfstfeest. Hij huppelde en sprong over het groene mos, dat vol lag met bladeren in allerlei kleuren.

Toen de zon achter de bomen begon te zakken had hij de open plek bij de heuvel bereikt. Hij was keurig op tijd. Keurig op tijd? Hij was zelfs heel vroeg. Onder aan de voet van de heuvel zat Koning Herfst, op een ontzettend grote, roodbruin glanzende kastanje. Hij knikte Wikkeridoe vriendelijk toe en zei: “Zo,

ondernemende Wikkeridoe, ben je met de snelheid van de wind gekomen? Jij bent mijn eerste gast, wees welkom.”

Wikkeridoe lachte en vertelde dat hij werkelijk met de wind was gekomen.

De tweede gast kwam een uurtje later, het was een zeer klein dwergje. Hij was zo groot als een pruim en zo rond als een bes. Zijn wangen waren ook zo rood als een bes. Hij sleepte met een zak, even groot als hijzelf en begroette de Herfstkoning. Toen kwam hij naar Wikkeridoe. “Mijn naam is Peppelman,” zei hij. Uit de grote zak rolde hij zeven dikke bruine hazelnoten. “Die zijn voor het feest, zullen we ze vast kraken?”

Wikkeridoe kraakte samen met Peppelman de hazelnoten. Peppelman had daar iets leuks op bedacht. Hij gooide de hazelnoten in de lucht. En de beide dwergen hadden ieder een hout-

blokje dat ze reuze snel tegen elkaar sloegen met de noot ertussen. Krrraak, klonk het.

Al heel snel waren de noten gekraakt. Ze legden ze op een kastanje blad. Nu merkten ze hoe moe ze waren. De twee kropen lekker warm bij elkaar, het was al donker. Ze lagen onder de laag hangende takken van een den. Ook al waren ze moe, ze vertelden elkaar

over hun tocht naar het herfstfeest. Ze babbelden een hele poos en ontdekten dat ze niet ver van elkaar woonden. “Ja, jou eik ken ik wel,” zei Peppelman, “een sterke grote dikke oude eik.” Wikkeridoe vertelde dat de boom wel driehonderd jaar oud was.

De populier van Peppelman stond met vijf andere populieren op een rij aan de beek. “Die van mij is het hoogst,” zei Peppelman blij. Ze spraken af elkaar een bezoek te brengen na het herfstfeest.

Het duurde de hele volgende dag voor de open plek gevuld was met allerlei wezens. Elfen, dwergen, nimfen en kabouters die

de zorg voor het bos met elkaar deelden. Ze aten gepofte tamme kastanjes en hazelnoten. Na de maaltijd gingen ze allemaal bij elkaar zitten. Ze zaten in een kring om elkaar verhalen te

vertellen over het bos. Allen verheugden zich om samen herinneringen op te halen. Wat de een niet wist, wist de ander wel. Ze vertelden elkaar van de vroege lente met haar prille blaadjes en zachte geuren. Van de mensenkinderen die dan paaseieren kwamen zoeken. Van de meimaand die aan mensen en dieren de lentekriebels gaf. Kinderen huppelden en knikkerden. Kalfjes sprongen door de wei.

Ze vertelden van de zoele zomer, met fladderende vlinders en de geur van jasmijn. En van warme zomernachten. Van de nazomer met trossen vlier en dikke bramen.

Ze vertelden over de kinderen die zo heerlijk speelden met takken en zand. Ze spraken over oude mensen. Die wandelden zo rustig, met een stok in hun hand en ze hadden hun herinneringen aan een lang leven. De tijd vloog voorbij en ineens was het bijna middernacht. Koning Herfst zei: “Genoeg, genoeg. Ook dankzij jullie verhalen zullen de bomen de komende tijd gaan glanzen. Bruin, geel, rood en goud wordt het woud. Ja, straks is het weer tijd om in de aarde aan het werk te gaan. Daar diep in de grond is het warm en gezond.”

Wikkeridoe werd er blij van en wilde wel onmiddellijk, een, twee, drie, aan het werk onder zijn boom. Maar ja, zijn boom was hier niet. Hij stond helemaal aan de andere kant van het bos.

“Ja, ja, Koning Herfst,” riep de hele schaar, “zegen ons maar!” Peppelman wist niet wat ‘zegen’ was en vroeg het zijn vriendje. Wikkeridoe zei dat de Herfstkoning zijn liefde wilde geven aan het werk dat de dwergen stond te wachten.

“Ah, ha,” zei Peppelman en riep nu luidt in zijn eentje: “Ja, zegen ons maar.” Juist op dat ogenblik daalde er een sterrenregen naar beneden van wel duizend fonkelende sterren. Ze keken allen tot de hemel weer diep donkerblauw was en de sterren weer rustig twinkelden. Niet lang daarna sliepen ze tevreden en dankbaar in.

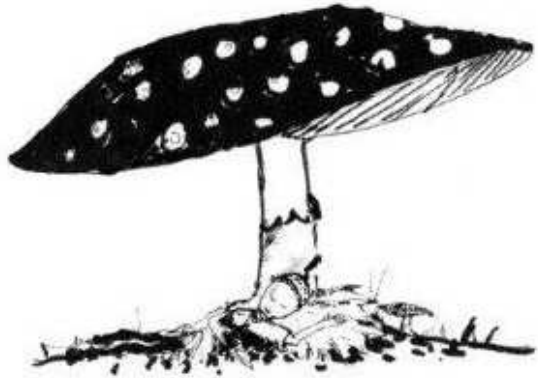
De volgende dag was Wikkeridoe in alle vroegte op pad. De zon kwam net op en het schemerde nog. Hij voelde de sterren-

kracht tot in zijn kleine dunne tenen. De sterrenkracht zou hij goed kunnen gebruiken voor zijn werk aan de wortels. Schoentjes droeg hij nog niet, al werd het nu wel heel fris.

Toen het licht begon te worden keek hij verbaasd in het rond. Het bos was vol witte nevelsluiers, die als slingers tussen de bomen hingen. Het zonnetje kwam tevoorschijn en alle spinnewebben glinsterden als parelsnoeren tussen de takken. In sommige webben zaten hele dikke spinnen. De kruisspinnen zaten keurig midden in hun web. De herfst was nu echt begonnen.

Wikkeridoe rende, huppelde en danste de hele lange weg. Maar aan het eind van de dag werd hij toch moe en keek om zich heen naar een goede slaappleats. Net op dat moment viel er een kastanje uit de boom. De dikkerd rolde uit zijn bolster. Zo kwam het dat Wikkeridoe de eerste nacht in een lege kastanjabolster sliep. Hij rolde zich lekker op en paste er precies in. Aan het eind van

de tweede dag had hij een andere slaappleats. Hij zag een prachtige rode paddenstoel. De rode hoed was dik en bol. Hij zat vol met witte stippen. Wikkeridoe kroop eronder “Fijn dat ik een dakje boven mijn hoofd heb,” mompelde hij. Die nacht sliep hij heerlijk onder de vliegenzwam. Hij werd wel een beetje koud wakker.

Dankzij de sterren-regen werden zijn benen maar niet moe en al snel was hij weer heerlijk warm. De derde dag kwam hij pas thuis.

Het laatste stukje rende hij zo hard als hij rennen kon. Nog even en hij zag zijn boom terug. Wikkeridoe maakte een lucht-sprongetje van blijdschap. De oude eikenboom stond in het najaarslicht te stralen als een gouden fakkel.

De thuisblijvers zaten aan de voet van de oude eik te wachtten op zijn komst. De dwergen stonden snel op om Wikkeridoe te begroetten. Ze drongen opgewonden om hem heen en ze wilden alles horen. Van zijn reis door de lucht en over land en natuurlijk van het herfstfeest. Wie er gekomen waren en wat hij allemaal had gehoord.

Wikkeridoe had veel te vertellen, hij vertelde dat hij vriendschap had gesloten met de guitige Peppelman. “En Peppelman brengt me snel een bezoek” zei hij blij. Nadat hij alles had verteld wat jullie al weten, verdween Wikkeridoe heel snel, heel snel, in het wortelgestel.

